

**NORMES ESPECIALS DE PROTECCIÓ DEL
MEDI NATURAL I DEL PAISATGE DE
L'ESPAI D'INTERÈS NATURAL ALTA
GARROTXA**

Generalitat de Catalunya
Departament de Medi Ambient

Index

Memòria informativa.....	2
Objecte de les Normes especials.....	3
El medi físic.....	4
El medi natural.....	5
El poblament, les infraestructures i l'activitat sòcio-econòmica	8
El planejament urbanístic	11
L'Alta Garrotxa al Pla d'espais d'interès natural	14
Altres figures de protecció a l'Alta Garrotxa.....	15
 Memòria d'ordenació.....	 16
 Normes	 18

Objecte de les Normes especials

L'Alta Garrotxa és un territori que ocupa una zona del nord de la demarcació territorial de Girona d'uns 355 km² repartits administrativament en 11 municipis i tres comarques: Albanyà, Cabanelles, Maçanet de Cabrenys i Sant Llorenç de la Muga (Alt Empordà), de Beuda, la Vall de Bianya, Montagut, Sales de Llierca, Sant Joan les Fonts i Tortellà (Garrotxa), i de Camprodon (Ripollès).

Es tracta d'un dels espais naturals més importants del prepirineu oriental català. El relatiu aïllament geogràfic i la seva extensió hi han permès l'establiment d'una notable diversitat d'ecosistemes que presenten, en general, un bon estat de conservació.

El contrast entre la vegetació mediterrània i euro-siberiana, la presència de nombroses espècies de la flora i la fauna invertebrada endèmiques i rares, i també la importància global dels seus poblaments faunístics, motivaren en el seu moment la inclusió de l'Alta Garrotxa en el Pla d'espais d'interès natural.

D'acord amb allò que disposa l'article 8 del Decret 328/1992, de 14 de desembre, pel qual s'aprova el Pla d'espais d'interès natural, mitjançant la Resolució de 20 de setembre de 1993, s'inicià la formulació del Pla especial de protecció del medi natural i el paisatge de l'Alta Garrotxa, el qual ha d'esdevenir l'instrument regulador dels usos i les activitats.

Tanmateix, resulta necessari dotar a curt termini l'Alta Garrotxa d'un règim de protecció que reforci suficientment, mentrestant no sigui aprovat el Pla especial, les normes bàsiques establertes pel Pla d'espais d'interès natural.

En aquest sentit, la moció del Consell de Protecció de la Natura, d'1 de juliol de 1993, va recomanar la formulació de normes especials de protecció per a aquells espais del Pla d'espais d'interès natural pels quals convingui una tutela i actuació preventiva immediata i no puguin esperar el llarg i laboriós procés que comporta la formulació i tramitació dels plans especials.

Posteriorment, la Proposició no de llei aprovada pel Parlament de Catalunya el 23 de desembre de 1993, proposà que la redacció, en el termini de sis mesos, d'unes Normes especials de protecció de l'Alta Garrotxa.

Com a conseqüència, han estat formulades aquestes Normes especials de protecció del medi natural i el paisatge de l'Alta Garrotxa, les quals tenen per objecte l'establiment d'un règim jurídic per a l'Alta Garrotxa destinat a garantir-ne la conservació dels valors ecològics, paisatgístics i culturals, mentrestant no sigui aprovat el Pla especial abans esmentat.

El medi físic

En aquest territori coincideixen tres unitats morfoestructurals del relleu: una petita part del Pirineu axial, una fracció de la Serralada Transversal que ocupa una bona part de l'Alta Garrotxa i un extrem de la plana empordanesa. L'amplitud d'altituds van des dels 200 m fins als 1.600 m, essent la major altitud la del pic de Montfalgars amb 1.614 m, si bé la major part del territori queda comprès entre els 500 i els 1.000 m.

El substrat està format per calcàries i margues eocèniques d'origen marí, que han estat profundament plegades i fallades de manera que un seguit d'escates de cobertura fan cavalcar una vegada i altra les formacions eocèniques i el sòcol paleozoic, format per granits i micassquits clapats amb marbres. L'erosió fluvial de les calcàries i la seva posterior carstificació han acabat de modelar un relleu complicat i laberíntic amb profunds engorjats, elevades cingleres i nombroses cavitats.

La unitat geomorfològica per excel·lència són els vessants; normalment tenen pendents elevats (del 30-50%) i arriben a constituir-se en escarps. Les característiques del relleu fan que en petits espais coincideixin gran cingles amb valls profundes i plans de relleu més o menys suau. Enmig de les serres hi ha petites valls formades per les rieres d'Oix, de Castellar, de Salarsa, de Beget, de Llierca, del Borró i de la Muga.

El conjunt orogràfic que presenta l'Alt Llierca, amb carenes trencades i fons de vall profunds i engorjats, constitueix una unitat paisatgística de primer ordre. El relleu abrupte d'aquest territori és format bàsicament per materials calcaris -calcàries i margues-, on hi tenen una gran importància els fenòmens càrstics, que han provocat la formació de nombroses cavitats -coves, avencs, ...- d'un interès excepcional.

El riu de l'Alta Garrotxa són formats pels afluents de l'esquerra del curs mig del riu Fluvià i per la capçalera del riu Muga. Tots ells són de característiques pirinenques amb influència nival moderada. L'aspecte més rellevant del riu, torrents i rieres de l'Alta Garrotxa és l'elevat estat de carstificació del substrat de les seves conques. Això determina que una bona part del territori es constitueix en una important àrea de recàrrega d'un gran aquífer per fissuració, i que tan sols un volum petit d'aigua percoli superficialment, mentre que la fracció més important d'aigua de pluja ingressa directament al subsòl. Aquest fenomen, juntament amb la influència marítima mediterrània, fan que en conjunt, el territori esdevingui sec malgrat les elevades precipitacions.

Efectivament, el fenomen climàtic més destacat de l'Alta Garrotxa és que un territori situat a poca distància de la Mediterrània, uns 45 km, i no excessivament enlairat, té unes característiques molt allunyades de les mediterrànies típiques, amb precipitacions molt superiors a les que serien d'esperar per la seva situació

geogràfica i altitudinal.

De forma genèrica, el tipus climàtic de la zona és de muntanya mitjana, caracteritzat per la suavitat de les temperatures mitjanes (entre 10 i 13°C) i per unes precipitacions que normalment superen els 1.000 mm anuals.

La convergència sobre aquest territori de les masses d'aire fredes i més o menys humides provinents de l'Atlàntic, amb les arrossegades pels sistemes frontals provinents de la Mediterrània, que solen ésser càlides i humides, juntament amb la presència dels relleus de la Serralada Transversal estarien a l'origen d'unes precipitacions que poden ésser d'intensitat notable. Així, la majoria dels valors pluviomètrics són superiors a 1.000 mm anuals, si bé es detecta un gradient positiu d'est a oest, augmentant la precipitació en funció de la proximitat a la Serralada Transversal, el que determina una variabilitat en els tipus climàtics des del mediterrani, típic de la part més oriental i meridional, fins a l'atlàntic, propi de l'extrem occidental. La repartició de les precipitacions al llarg de l'any fa que, en general, no es trobin mesos secs pròpiament dits i siguin freqüents els mesos amb superàvit hídric.

Edafològicament l'Alta Garrotxa reuneix entisòls, inceptisòls, mollisòls i afisòls.

Les característiques físico-químiques dels sòls determinen una textura equilibrada, un bon grau de fertilitat i uns horitzons superficials amb bon contingut de matèria orgànica, que fan que se'ls pugui classificar com a sòls forestals.

A excepció d'uns pocs d'ells que són moderadament àcids (pH=6,18), la majoria corresponen a sòls bàsics (pH=8,26), amb abundant presència de carbonats. L'elevat contingut en Ca^{2+} pot saturar el complex de canvi i provocar deficiències en Mg^{2+} . Així mateix el K^+ es troba en valors per sota dels esperats.

El medi natural

Els factors climàtics condicionen un paisatge ric en elements centroeuropeus amb importants penetracions mediterrànies, que en determinen una destacable diversitat de paisatges vegetals. La major part del territori pertany al domini de l'alzinar muntanyenc (*Quercetum mediterraneo-montanum*), de la roureda de roure martinenc (*Buxo-Quercetum pubescentis*), que ocupa grans extensions tot i ésser substituïda per pinedes secundàries de pi roig, i al domini de la fageda (*Fagion sylvaticae*). Cal remarcar l'especial interès d'alguns elements que constitueixen singularitats notables i úniques a Catalunya, com és el cas de la polígala (*Polygala vayredae*), una planta endèmica, realment excepcional, que només viu a tot el món en diverses localitats de la vall del Bac, a l'Alta Garrotxa.

La important dissimetria dels vessants es tradueix en alzinars molt ben

constituïts que cobreixen els solells (*Quercion ilicis*) i en boscos submediterranis i eurosiberians a les obagues i fondals humits -rouredes (*Quercion pubescenti-petraeae*), fagedes (*Fagion sylvaticae*), pinedes de pi roig calcícoles,....

Les comunitats rupícoles (*Saxifragion mediae*) dels roquissars i cingleres s'hi troben molt ben representades i tenen una significació especial, amb alguns endemismes molt significatius i importants de la flora catalana, com són *Lithospermum oleifolium* i *Allium pyrenaicum*. La flora criptogàmica també presenta un notable interès per la seva diversitat i singularitat.

Cal remarcar d'una manera especial l'interès de la zona del Toix, un petit espai natural, que amb prou feines assoleix 1 km², de característiques peculiars dins del paisatge submediterrani de l'Alta Garrotxa. El Toix comprèn una petita àrea del barranc de Miserclòs, subsidiari de la riera de Vall de Carreres.

Els vessants amb forta pendent d'aquest barranc són coberts per una vegetació arbòria constituïda principalment per un arbre molt rar a Catalunya i protegit per la seva legislació, com és el teix (*Taxus baccata*). Aquestes teixedes, tant per l'abundància del propi teix com per la seva composició, difícilment es tornen a retrobar a Catalunya i constitueixen un enclau singular d'aquest arbre dins dels Pre-pirineus catalans.

Per la seva situació geogràfica a l'extrem més oriental dels Pre-pirineus catalans destaca el massís del Castell de Bac Grillera. Aquest contrasta fortament amb el paisatge muntanyenc dels propers Pirineus orientals (al nord limita amb el massís de les Salines) i el de l'extrem nord-occidental de la plana empordanesa, sobre la que davalla progressivament. Bac Grillera és un massís de materials carbonatats, de relleu força trencat i amb fortes pendents que amb prou feines assoleix els 1000 m d'alçada. És una zona més seca i menys plujosa que les terres dels voltants, en especial degut als forts vents del nord, amb un predomini del caràcter mediterrani i submediterrani. Hi dominen les comunitats vegetals de caràcter xeròfil i mesoxeròfil, des de l'alzinar fins a les pinedes calcícoles del domini de la roureda de roure martinenc, que cobreixen les obagues per sobre dels 700 m.

D'entre els elements que constitueixen els sistemes naturals de l'Alta Garrotxa, cal destacar per la seva singularitat les brolles xeroacàntiques i oromediterrànies de coixinets espinosos (*Erinaceo-Anthyllidetum montanae*) adaptades fisiognòmicament als efectes fisio-mecànics de la forta tramuntana que afecta als nivells culminals del massís. Cal destacar l'interès florístic d'aquestes comunitats, on diverses espècies hi troben el seu límit de distribució a les terres catalanes.

La gran diversitat d'hàbitats d'aquestes terres en condiciona una gran riquesa i varietat d'espècies faunístiques adaptades a viure en diferents ambients.

Els poblaments faunístics tenen una importància notable per la seva diversitat i representativitat de la muntanya mitjana catalana. Dels mamífers són abundants el gat mesquer (*Genetta genetta*), la fagina (*Martes foina*) i el turó (*Mustela putorius*), i es troben espècies de l'ornitofauna destacables com el bitxac rogenç (*Saxicola rubetra*), el pinsà borroner (*Pyrrhula pyrrhula*) i el pigot

garser gros (*Picoides major*).

L'Alta Garrotxa és la zona més rica en ocells rapinyaires de tot el Pirineu oriental, destacant la presència de l'àliga daurada (*Aquila chrysaetos*).

També és molt diversa en rèptils, convivint la serp d'Esculapi (*Elaphe longuissima*) i la serp verda (*Malpolon monspesulanus*), i en amfibis, coexistint el tritó pirinenc (*Euproctus asper*) -que assoleix el seu límit de distribució als Pirineus, com d'altres espècies pirinenques- amb el tritó marbrat (*Triturus marmoratus*).

Entre els mamífers destaquen la llúdria (*Lutra lutra*) i el gat salvatge (*Felis sylvestris*).

La fauna invertebrada, i en especial la cavernícola, destaca per la seva especial singularitat: coleòpters cavernícoles endèmics (*Molopidius spinicollis*,...), quilòpodes cavernícoles endèmics (*Lithobius altotyphlus*) i un escorpi cavernícola endèmic dels Pirineus orientals (*Belisarius xamperi*).

En conjunt, doncs, l'espai presenta un gran interès biològic, tant a nivell florístic com faunístic. La gran diversitat d'hàbitats -rius, boscos, prats, cingleres,...- i l'aïllament i caràcter feréstec del territori permeten l'establiment d'una fauna rica i molt diversa, així com el manteniment dels processos i dinàmica ecològica essencial. Els diversos biòtops permeten una bona representació dels distints grups faunístics -mamífers, ocells, rèptils, amfibis, peixos, lepidòpters, coleòpters,...-, on destaca la presència de moltes espècies en un bon estat de conservació.

Tanmateix, s'està produint un fenomen d'homogeneïtzació del paisatge com a conseqüència de l'evolució que en els darrers anys ha experimentat l'Alta Garrotxa en els seus aspectes econòmics i demogràfics, i que ha comportat modificacions en el paisatge i els usos del sòl. Els trets més característics d'aquesta evolució han estat la disminució de l'espai dedicat al conreu i l'extensió i densificació de les superfícies forestals.

La disminució de l'espai dedicat al conreu ha estat generalitzada a tota l'àrea i s'ha de relacionar, lògicament, amb la crisi de les pràctiques agràries tradicionals i amb la recessió demogràfica i econòmica. En aquest procés els antics conreus han esdevingut majoritàriament prats, i en menor grau bosquines.

L'augment de les àrees de bosc (més de 10.000 ha en els darrers trenta anys) s'ha efectuat a expenses de les bosquines i dels prats arbrats. Aquesta evolució cal explicar-la, d'una banda, per la pròpia dinàmica biogeogràfica de les espècies vegetals, i de l'altra, per l'evolució socio-econòmica de la zona, que ha representat una disminució notable de l'activitat d'aprofitament forestal.

El poblament, les infraestructures i l'activitat socio-econòmica

Entre el 1900 i el 1986, la població del conjunt de municipis que integren l'Alta Garrotxa s'ha reduït d'un 50%, quedant fixada el 1986 en 9.660 persones. Aquest procés de despoblament ha experimentat un increment en el període 1950-1986 respecte del de 1900-1950, tal com ho denoten els valors dels índexs de creixement.

Dins l'àmbit estricte de l'Alta Garrotxa la reducció dels efectius de població és important, passant de 2.396 habitants el 1950 a 553 el 1986, el que representa una reducció del 77%.

Aquesta davallada se centra bàsicament en el poblament disseminat, i es redueix d'un 22% el nombre d'entitats que conserven població.

Una gran part de la població de l'Alta Garrotxa viu en habitatges disseminats, dels que se n'han catalogat 492. D'aquests, 170 estan habitats, 307 deshabitats i d'uns 15 no s'ha pogut aconseguir informació. Dels 170 que estan habitats un 43% són residències secundàries i la resta estan ocupats de forma permanent al ser residència principal. En aquests darrers hi viuen un total de 274 persones, de les quals el 40% tenen entre 20 i 45 anys i prop d'un 15% són infants i adolescents menors de 15 anys. Aquesta elevada proporció d'elements joves a la població disseminada, es deu a la presència de grups dels anomenats neorurals, que tenen un pes específic important dins la configuració econòmica i social actual de l'Alta Garrotxa.

Malgrat l'evolució demogràfica negativa, el nombre d'habitatges per al període 1970-1981 s'incrementa d'un 14 %, com a conseqüència de la construcció de nous habitatges als nuclis urbans per acollir la població que ha abandonat el poblament disseminat o que ha estat atreta d'altres indrets. Això determina que el nombre d'habitants per habitatge passi de 4,45 el 1950 a 1,23 el 1986.

Aquest retrocés demogràfic, juntament amb el canvis econòmics i socials estructurals i les característiques topogràfiques pròpies de l'Alta Garrotxa han creat les condicions necessàries perquè la seva dotació infraestructural sigui baixa, especialment pel que fa a les comunicacions viàries, l'electrificació rural, la xarxa telefònica, el transport públic i els serveis.

L'estructura i estat de conservació de la xarxa viària ha estat fortament condicionada per l'especial topografia i relleu de la zona, que ha determinat que l'entramat viari sigui complex i el seu estat de conservació en general deficient. La seva estructura es concreta en tres zones, una d'oriental i una d'occidental, separades per la zona central de la Vall de Sant Aniol, cadascuna amb característiques pròpies i que venen definides pels principals eixos de penetració viària.

Del total dels 77,5 km de vies de tot tipus catalogats, aproximadament la

meitat s'han classificat com a xarxa veïnal, i un 35% com a rural, el que fa que, en el seu conjunt, la xarxa tingui característiques més pròpies de camins que de carreteres, amb una velocitat mitjana de circulació de 25 km/h. El 80% de les vies discorren per terreny accidentat o molt accidentat, i en un percentatge similar no tenen cap tipus de capa de rodadura. Aquests fets, juntament amb la climatologia de la zona i la manca de manteniment, determina que el 40% del seu quilometratge estigui en mal estat o sigui transitable tan sols per vehicles tot terreny.

Prop del 20% dels habitatges són inaccessibles amb vehicle i per accedir a prop del 40% és necessari l'utilització d'un vehicle tot terreny. Aquestes i d'altres limitacions infraestructurals, fan que més de la meitat d'ells estiguin enrunats o en molt mal estat.

Atès que els circuits de transport de viatgers i mercaderies inter i intracomarcals s'articulen sobre els eixos viaris principals, moltes de les poblacions que queden allunyades d'aquests eixos viaris, i especialment les de l'Alta Garrotxa, resten sense servei de transport. De fet dins l'àrea no hi ha cap línia regular de transport públic interurbà per carretera, llevat d'un petit tram de la línia 2902: Albanyà-Figueres, amb un únic servei setmanal.

El Pla de Servei de Transport de viatgers per les comarques de la Garrotxa i el Ripollès redactat per la Direcció General de Planificació i Acció Territorial preveu millorar el servei al modificar o ampliar els serveis regulars convencionals i iniciar una nova modalitat: el servei a la demanda, que incideix directament sobre l'Alta Garrotxa al proposar-se uns serveis entre Oix i Olot, Beuda i Besalú i Rocabrúna i Camprodon.

En conjunt, l'Alta Garrotxa es pot considerar com un territori amb baix grau d'electrificació, situant-se la majoria de les línies de transport i distribució d'energia elèctrica en la seva perifèria. Malgrat que la majoria de nuclis tenen corrent elèctric, resten nuclis habitats com Sant Miquel de Pera a Montagut, Lliurona a Albanyà, Monars a Camprodon, com també zones amb habitatges ocupats a la Vall del Bac al municipi de la Vall de Bianya sense electrificar. L'electrificació rural dels habitatges disseminats és un dèficit estructural important, ja que el 75% de les cases catalogades del disseminat no tenen connexió amb la xarxa de subministrament elèctric ni electrificació autònoma, i dels que estan ocupats com a residència principal o secundària tan sols un 42% tenen connexió amb la xarxa de distribució.

Igualment són importants els dèficits en la connexió telefònica i especialment rellevants en una zona com l'Alta Garrotxa, en què una part important de la població viu en disseminat o nuclis petits, per sota dels 50 habitants. Així, resten 21 nuclis sense cap tipus de servei i pel que fa als habitatges disseminats, tan sols un 10% de les cases catalogades tenen connexió telefònica.

Els equipaments a l'Alta Garrotxa són pràcticament inexistents, llevat d'una escola d'EGB a Albanyà de tipus unitari, un dispensari al mateix nucli i dos consultoris mèdics a Beget i Oix, si bé atenen tan sols un cop per setmana.

Dins l'Alta Garrotxa no hi ha cap centre assistencial oficial, si bé cal remarcar l'existència de diversos centres privats de tractament de marginats socials i drogodependents. Pel que fa als equipaments esportius, els camps de futbol són potser l'únic i primer equipament dels nuclis de l'Alta Garrotxa.

En general, els nuclis que són capital municipal disposen de millors infraestructures urbanes que la resta de nuclis del municipi, si bé els nuclis de Beuda i Sales de Llierca no disposen de xarxa d'abastament d'aigua, ni de sanejament, ni enllumenat dels carrers i la pavimentació de les vies urbanes és molt deficitària. A la resta de municipis les infraestructures i serveis municipals són variables, i es detecten esforços per aconseguir unes dotacions infraestructural mínimes pel conjunt de les entitats de població del terme municipal.

La recessió econòmica a l'Alta Garrotxa es tradueix en què la població activa pel conjunt dels municipis s'hagi reduït d'un 6% entre 1981 i 1986, essent les davallades més importants la de Sales de Llierca (565) i la de Molló (26%).

Del conjunt de municipis de la zona, i prenent com a llindar el 40% de la població activa ocupada en algun dels sectors econòmics d'activitat per caracteritzar els municipis, resulten fonamentalment agraris els de Cabanelles, Molló i Albanyà; industrials els de Sant Joan les Fonts, Montagut, Beuda i la Vall de Bianya; mixtos els de Camprodon, Maçanet de Cabrenys i Sant Llorenç de la Muga. De Sales de Llierca i Tortellà no hi ha informació suficient per a caracteritzar-los.

Tanmateix, dins l'àmbit geogràfic estricte de l'Alta Garrotxa la situació és distinta, se centren les activitats en el sector primari, hi ha una molt lleugera industrialització, i també hi ha un incipient sector terciari d'orientació turística.

La majoria de les explotacions del sector primari mantenen un nucli productor ramader, en general d'un baix nombre de caps de bestiar mantinguts en règim extensiu, completant-se l'explotació amb conreus de farratges i cereals, sovint com a recolzament de l'activitat ramadera. Les activitats silvícoles són pràcticament inexistents i resten reduïdes a l'extracció de llenya per a ús domèstic i alguns treballs d'aclarida.

El sector secundari queda limitat a la fàbrica de ciment dels Gorgs i a la planta de fabricació de blocs de formigó de Can Bundanci, ambdues al terme de Montagut i a les guixeres de Beuda. Així mateix, hi ha un centre artesanal d'elaboració de productes de tocador i perfumeria a Can Duran (Tortellà).

El sector turístic ha iniciat una incipient implantació al territori de l'Alta Garrotxa amb alguns equipaments rurals del tipus càmping-masia i residència-casa de pagès.

El planejament urbanístic

L'estat del planejament urbanístic en els municipis que tenen part del seu terme inclòs a l'Alta Garrotxa és el que s'ha reflectit a la taula següent:

Taula 1. Planejament vigent a l'Alta Garrotxa

ALT EMPORDÀ

Municipis	Figures de planejament	Aprovació definitiva
Albanyà	Normes subsidiàries	04.05.87
Cabanelles		
Maçanet de Cabrenys	Normes subsidiàries	06.02.92
Sant Llorenç de la Muga	Normes subsidiàries	26.09.90

LA GARROTXA

Beuda		
la Vall de Bianya	Normes subsidiàries	10.03.82
Montagut	Normes subsidiàries	26.01.94
Sales de Llierca		
Sant Joan les Fonts	Revisió de pla general	08.10.86
Tortellà	Normes subsidiàries	21.03.90

EL RIPOLLÈS

Camprodon	Revisió de pla general	27.04.83
-----------	------------------------	----------

Gran part del territori de l'Alta Garrotxa pertany a municipis amb planejament urbanístic aprovat. Del total d'onze municipis, dos (Camprodon i Sant Joan les Fonts) tenen Pla general, sis (Albanyà, Maçanet de la Cabrenys, Sant Llorenç de la Muga, la Vall de Bianya, Montagut i Tortellà) tenen Normes subsidiàries de planejament. Sales de Llierca disposa d'un pla especial de protecció i desenvolupament aprovat l'11 de juliol de 1990. Finalment, Beuda i Cabanelles romanen sense cap tipus de planejament.

En termes percentuals de superfície, i sempre amb referència al total de l'espai inclòs en aquestes Normes especials, les dades anteriors signifiquen que el 85.7% del territori ja està regulat urbanísticament i un 14.3 continua sense cap figura urbanística que reguli específicament les activitats i les condicions de

l'edificació. Convé considerar, però, que en el cas d'Albanyà (que representa un 26% dins d'aquell 84% del territori amb planejament), les seves Normes subsidiàries tracten de forma molt general el sòl no urbanitzable.

Segons les dades dels plans abans esmentats, gran part del sòl dels municipis és classificat com a no urbanitzable. Pràcticament tota l'Alta Garrotxa té aquest règim. En congruència amb la realitat geogràfica, en aquells casos que el planejament estableix diferents zones en aquesta classe de sòl, gran part del territori es qualifica com a forestal.

Només els nuclis urbans d'Albanyà, Beget, Rocabruna i Oix estan situats dins de l'àrea analitzada, si bé expressament exclosos de l'àmbit d'aplicació de les Normes especials objecte d'aquesta Memòria.

En un altre ordre de planejament, s'ha de fer esment al Pla especial del nucli urbà de Beget previst al municipi de Camprodon. El Pla general de Camprodon preveu també desenvolupar els plans especials del Bac de Sant Antoni i del Puig de les Relíquies. A les Normes subsidiàries de la Vall de Bianya es delimiten igualment dues àrees on s'han de tramitar els corresponents plans especials: un d'ells dirigit a l'estudi de les possibilitats de reforestació dels sòls en procés d'erosió i l'altre a l'estabilització de les rieres de Bianya i Ridaura.

El tractament dels diferents aspectes relacionats amb la protecció del paisatge i la gestió del territori és divers. En alguns casos es zonifica i es determina la corresponent normativa atenent les diferents característiques del sòl: agrícola, forestal, bosc de ribera, etc... En d'altres, el sòl no urbanitzable es tracta de forma global tot remetent-se a preceptes de la legislació superior.

Tampoc és homogeni el marc físic que els diversos instruments de planejament urbanístic municipal determinen per a l'Alta Garrotxa. De vegades es contempla de forma específica i d'altres es tracta de forma indistinta a la resta del sòl no urbanitzable.

Dins del sòl no urbanitzable, els plans generals de Camprodon i Sant Joan les Fonts i les normes subsidiàries de Maçanet de Cabrenys contempnen el sòl d'especial protecció segons l'article 128 del Decret Legislatiu 1/1990.

Els usos admissibles en general per a aquesta classe de sòl són regulats específicament a la Vall de Bianya, Sant Joan les Fonts, Montagut i Camprodon. A la resta de municipis aquest aspecte no es tracta expressament, encara que la regulació de l'edificació nova pot fer-se en funció dels usos (és el cas de Maçanet de Cabrenys i Tortellà). En aquests dos darrers municipis els usos permesos en els àmbits especialment protegits són els estrictament agrícoles o existents.

Excepte en el cas d'Albanyà, tot el planejament qualifica diferenciadament les zones agrícoles de les forestals. En alguns casos (la Vall de Bianya, Montagut, Sant Joan les Fonts, Tortellà i Camprodon) aquestes categories son subdividides i objecte d'un tractament encara més específic. En qualsevol cas la

zonificació i determinacions corresponents no són homogènies als diferents municipis.

Quant a la regulació de la segregació de finques rústiques, les normes dels distints instruments de planejament vigents configuren un marc global igualment heterogeni. Hi ha una remissió a la legislació superior al pla general de Camprodon, si bé la construcció de nous habitatges es vincula a finques de 1.5 Ha de superfície mínima. Les NS declaren indivisibles les parcel·les agrícoles de 1.5 Ha o menys a la Vall de Bianya, i 3.0 Ha a la Vall de Sant Ponç. Les NS de Tortellà i Albanyà es remetent a la unitat mínima de conreu. A Montagut la referència s'estén a la legislació forestal. A Maçanet de Cabrenys, s'estableix la indivisibilitat de les finques en el sòl no urbanitzable i forestal protegit, a Maçanet es fa per a la zona de l'Alta Garrotxa.

L'edificació en el SNU no es regula específicament a Albanyà. En el sòl forestal de Maçanet de Cabrenys i Sant Llorenç de la Muga no és possible edificar excepte per a usos estrictament forestals. A la Vall de Bianya sols és edificable la zona agrícola amb construccions relacionades amb l'ús agropecuari, i les granges de cert tamany es prohibeixen. A Sant Joan les Fonts la possibilitat d'edificar es limita al SNU ordinari. A Tortellà es regula en funció dels seus usos i les zones on és possibles, també es declara un àmbit lliure d'edificació.

L'emplaçament dels edificis també es regula amb diferent precisió en cada municipi. Aquest aspecte és contemplat amb detall a la Vall de Bianya i Sant Joan les Fonts. A la resta de municipis no es tracta específicament o es fa amb menys detall.

Les Normes subsidiàries de la Vall de Bianya estableixen una zona específica per a la protecció dels cursos fluvials i el bosc de ribera, que correspon a un entorn de 30 m d'amplada. A Albanyà i Sant Llorenç de la Muga es defineix una franja lateral de protecció del riu de 20 m no edificables i lliures d'activitats extractives. A Sant Joan les Fonts es protegeix una franja de 100 m al voltant del riu Fluvià, rieres de Ridaura i de Bianya, i torrent de Turonell; a la resta de cursos és protegida una banda de 30 m d'amplada. A Montagut es defineix com a àmbit de protecció general de tota la xarxa hidràulica la llera i la zona de policia.

La regulació de la publicitat en el sòl no urbanitzable és fixada a la Vall de Bianya, Montagut, Sant Joan les Fonts i Camprodon.

En resum, es pot observar un grau considerable de diversitat en el tractament del sòl no urbanitzable en general i de l'àrea inclosa en aquestes Normes especials en particular. En cada municipi s'estableixen diferents categories. Les determinacions són prou variades per a sectors presumiblement similars. La regulació d'usos es més o menys restrictiva segons el cas. El tractament de diferents aspectes en relació a la protecció del paisatge és també diferent.

L'Alta Garrotxa al Pla d'espais d'interès natural

L'Alta Garrotxa ha estat inclosa al Pla d'espais d'interès natural (PEIN), aprovat mitjançant el Decret 328/1992, de 14 de desembre. Comprèn una superfície total de 31.767.5 ha.

El motiu de la seva inclusió en el Pla és que es tracta d'un dels espais naturals més importants de Catalunya pel que fa a la seva extensió i la seva diversitat. El relatiu aïllament geogràfic ha permès sostenir una notable diversitat d'ecosistemes que es troben en un bon estat de conservació. La important dissimetria dels vessants i els factors climàtics determinen un fort contrast entre la vegetació mediterrània i euro-siberiana. Cal remarcar també la presència de nombroses espècies endèmiques i rares de la flora i de la fauna invertebrada, que determinen biocenosis de gran interès biogeogràfic. Els poblaments faunístics en general tenen importància notable per la seva diversitat i representativitat de la muntanya mitjana catalana.

El PEIN, tot i que assenyala que no existeixen impactes ambientals globalment significatius per al conjunt de l'espai, posa de relleu l'existència de determinats impactes i de determinats elements del patrimoni natural en situació de vulnerabilitat:

- alguns sistemes forestals presenten processos de degradació i d'erosió, i localment hi ha àrees de risc geològic amb moviments superficials i caiguda de blocs
- existeixen àrees puntuals fortament degradades per hiperfreqüentació humana
- els poblaments vegetals i faunístics extramediterranis i determinades espècies endèmiques de la flora i la fauna invertebrada cavernícola s'han de considerar en situació de vulnerabilitat
- adverteix de la degradació dels ecosistemes forestals que pot suposar l'obertura de vials a les zones de risc geològic

Pel que fa a les determinacions específiques del PEIN a l'Alta Garrotxa, s'estableixen les següents:

- promoure la creació i adequació d'àrees forestals recreatives, i regular i reconduir l'acampada a l'interior de l'espai
- impulsar la redacció i aplicació de Plans Tècnics de Gestió i Millora Forestals i Projectes d'Ordenació
- promoure la inclusió de les bosquines de teix en la delimitació de les superfícies forestals d'àrea reduïda, i declarar estrictament protegides en aquest espai les espècies següents: de la flora, *Allium pyrenaicum*, *Lithospermum oleifolium*, *Polygala vayredae*, *Ophrys catalaunica*, *Erinacea anthyllis*, *Euphorbia duvali* i *Linum campanulatum*, i de la fauna, *Molopidius spnicollis*, *Lithobius altotyphlus* i *Belisarius xambeui*.
- promoure la declaració com a reserva natural d'aquells àmbits dins

l'espai en un millor estat de conservació o amb un major grau de vulnerabilitat. Així mateix fa notar que podria resultar convenient la promoció de la declaració de parc natural per a la totalitat o una part de l'àmbit de l'espai

Altres figures de protecció a l'Alta Garrotxa

Al territori de l'Alta Garrotxa s'han establert altres figures de protecció, que es resumeixen a continuació:

- Reserva Natural Parcial de la Muga-Albanyà (Decret 123/1987)
- Refugis de pesca de Beget (Ordre de 28.2.94) i la capçalera de la Muga, des de l'aiguabarreig amb la riera Major.
- Zona de pesca controlada de la Muga (Albanyà-Sant Llorenç) (Ordre de 28.2.94)
- Arbres monumentals: els tres roures d'Ormoier (Ordre de 30.8.88), el roure de Can Planes (Ordre de 19.4.91) i el roure de la font del Bac (Ordre de 3.12.92)
- Forests del Catàleg d'Utilitat Pública, núm. 6, 71, 76, 77 i 79.

Així mateix gaudeixen de protecció, segons la legislació sectorial aplicable, diversos elements de l'importantíssim patrimoni històric i cultural de l'Alta Garrotxa.

Memòria d'ordenació

Anteriorment, a la Memòria informativa han estat exposats els motius que han donat lloc a la formulació d'aquestes Normes especials.

L'ordenació adoptada es materialitza en un text normatiu d'aplicació a l'àmbit territorial de l'Alta Garrotxa que forma part del Pla d'espais d'interès natural (PEIN). Aquesta reglamentació complementa la ja establerta pel PEIN i regirà fins a l'aprovació del Pla especial la redacció del qual ha estat iniciada mitjançant la Resolució del Conseller de Medi Ambient, de 20 de setembre de 1993. Complementa les disposicions del planejament urbanístic municipal i, en absència d'aquest, estableix la reglamentació urbanística aplicable.

L'àmbit del PEIN és l'establert pel Decret d'aprovació del Pla (D. 328/1992, de 14 de desembre). Cal recordar que resten exclosos de l'àmbit del PEIN, i per tant del d'aquestes Normes, els nuclis de Beget, Oix i Sadernes i els espais que els envolten.

Les Normes especials apliquen a tot el seu àmbit el règim urbanístic de sòl no urbanitzable de protecció especial de l'article 128.2 del DL 1/1990, de 12 de juliol.

Pel que es refereix a les condicions d'edificació, es restringeixen a la conservació, millora i habilitació dels edificis preexistents (inclosos els destruïts per força major o degradats pel pas del temps), amb la possibilitat d'un cert increment de l'edificat existent o provat. Excepcionalment, podran admetre's també nous edificis i instal·lacions de promoció pública quan siguin destinats a atendre els requeriments i les necessitats assistencials de la població permanent de l'Alta Garrotxa. En qualsevol cas, els projectes tècnics corresponents hauran de garantir degudament l'adequació i el respecte a l'entorn.

Les Normes declaren compatibles els usos agropecuaris, forestals, cinegètics, aquells turístics i culturals que siguin estrictament congruents amb els objectius de protecció, etc. En qualsevol cas, s'han de subjectar a les reglamentacions del PEIN i a les de les Normes especials.

Per contra, s'entenen com a incompatibles els usos industrials; els abocaments i dipòsits de residus, deixalles, ferralles, etc; les activitats extractives; l'acampada (excepte la modalitat de càmping-masia i acampades temporals organitzades degudament autoritzades); la instal·lacions de tanques que impedeixin la lliure circulació de la fauna silvestre, etc.

D'altra banda, les Normes contenen altres disposicions específiques per a la protecció dels espais forestals i fluvials, la flora i la fauna silvestres, i el patrimoni arquitectònic.

Es regulen també estrictament la circulació rodada i l'obertura de nous vials i s'estableixen limitacions als visitants per tal d'assegurar que els usos públics es desenvoluparan amb ple respecte als béns públics i privats, drets i propietats de l'espais protegit.

Finalment, el règim transitori de les Normes reglamenta la situació d'aquells usos, activitats i construccions degudament autoritzats, existents en el moment de l'aprovació. A tal efecte s'estableixen determinades toleràncies per aquells supòsits en què resultin disconformes amb l'ordenació establerta.

Normes

Article 1.- Objecte

- 1.1.- Les Normes especials de protecció del medi natural i el paisatge de l'Alta Garrotxa tenen per objecte l'establiment d'un règim jurídic d'aplicació a aquest espai natural, per tal de garantir-ne la conservació dels valors ecològics, paisatgístics i culturals, mentrestant no sigui desplegat el Pla d'espais d'interès natural, aprovat pel Decret 328/1992, de 14 de desembre, amb l'aprovació de la delimitació definitiva de l'àmbit inclòs en aquest Pla.
- 1.2.- Els valors objecte de protecció esmentats al punt anterior són els relatius a la gea, els sòls, les aigües, la vegetació i la fauna, els ecosistemes que aquests conformen, els paisatges naturals, el patrimoni rural, arqueològic i arquitectònic de l'Alta Garrotxa i les activitats agropecuàries i forestals tradicionals.

Article 2.- Naturalesa

- 2.1.- Les presents Normes especials han estat formulades a l'empara d'allò que disposa l'article 5 de la Llei 12/1985, de 13 de juny, d'espais naturals. Així mateix s'ajusten al que preveu l'article 30.2 del Decret Legislatiu 1/1990, de 12 de juliol, pel qual s'aprova la refosa dels textos legals vigents a Catalunya en matèria urbanística.
- 2.2.- Aquestes Normes complementen també les disposicions del planejament municipal i, en absència d'aquest, estableixen la reglamentació urbanística aplicable.
- 2.3.- En cap cas les Normes especials podran significar una disminució dels nivells de protecció en relació amb altres disposicions que siguin aplicables.

Article 3.- Àmbit territorial

- 3.1.- L'àmbit d'aplicació d'aquestes Normes especials correspon al de l'espai "Alta Garrotxa" del pla d'espais d'interès natural, aprovat mitjançant el Decret 328/1992, de 14 de desembre, la delimitació del qual és l'expressada al plànol annex. Comprèn territoris dels municipis d'Albanyà, Cabanelles, Maçanet de Cabrenys i Sant Llorenç de la Muga, a la comarca de l'Alt Empordà, de Beuda, la Vall de Bianya, Montagut, Sales de Llierca, Sant Joan les Fonts i Tortellà, a la Garrotxa, i de Camprodon al Ripollès.
- 3.2.- S'exclouen de l'àmbit d'aplicació d'aquestes Normes els terrenys delimitats com a urbans o urbanitzables pels instruments urbanístics vigents en el moment de l'aprovació de les Normes.

Article 4.- Interpretació

Les determinacions de les Normes especials s'interpretaran en funció d'aquells criteris que, partint del sentit propi de les seves paraules en relació amb el context i els antecedents legislatius en la matèria, tinguin en compte principalment el seu esperit i la finalitat protectora.

Article 5.- Vigència i modificació

- 5.1.- Les Normes especials són vigents fins a l'aprovació definitiva del planejament especial formulat d'acord amb allò que preveu l'article 5 de la Llei 12/1985, d'espais naturals, o l'aplicació d'alguna de les modalitats de protecció especial del capítol quart de la Llei esmentada, que estableixin la delimitació definitiva de l'àmbit inclòs al Pla d'espais d'interès natural.
- 5.2.- En cas necessari, el Departament de Medi Ambient, d'ofici o a petició de les parts interessades, podrà promoure i tramitar modificacions puntuals de les Normes.

Article 6.- Obligatorietat

- 6.1.- Tant les administracions públiques com els particulars resten obligats al compliment de les disposicions que contenen les presents Normes especials. Per tant, qualsevol intervenció sobre el territori afectat que sigui susceptible d'alterar-ne la seva realitat física o l'ús o utilització pròpia i habitual, sigui de caràcter definitiu o provisional, promogut per la iniciativa pública o privada, haurà d'ajustar-se a aquesta normativa.
- 6.2.- Els departaments de la Generalitat i els ens locals han de vetllar, en llurs respectives esferes de competència, pel compliment dels objectius i les determinacions d'aquestes Normes, mitjançant l'exercici de les competències legals que els incumbeixin.

Article 7.- Llicències municipals

- 7.1.- Estaran subjectes a prèvia llicència municipal els actes d'edificació, moviment de terres i tots els altres a que fa referència l'article 247 del DL 1/1990, així com les activitats a que fa referència l'article 5 de la Llei 12/1985, de 13 de juny, d'espais naturals.
- 7.2.- En cap cas la necessitat d'obtenir altres autoritzacions o concessions administratives eximeix de l'obligació de disposar de la corresponent llicència municipal, la qual esdevé requisit imprescindible per a iniciar qualsevol activitat o obra. Els actes descrits al punt 7.1 que siguin promoguts per òrgans de l'Estat, de la Generalitat o d'altres ens de dret públic, estan igualment subjectes a llicència municipal, sens perjudici d'aquells supòsits a que fan referència els punts 2 i 3 de l'art.250 del DL 1/1990.

Article 8. Règim urbanístic

- 8.1.- Es d'aplicació en tot l'àmbit d'aquestes Normes el règim urbanístic del sòl no urbanitzable de protecció especial a que fa referència l'article 128.2 del DL 1/1990.
- 8.2.- Conseqüentment, els terrenys no poden ser dedicats a utilitzacions que impliquin transformació de la seva destinació o naturalesa o lesionin els valors a que fan referència l'article 1.2 i altres disposicions concordants d'aquestes Normes.

Article 9. Divisions i segregacions de terrenys

Es recorda, de forma expressa, la prohibició existent de practicar parcel·lacions urbanístiques i d'efectuar divisions i segregacions de les actuals finques rústiques que vulnerin les disposicions de la legislació agrària, tant relativa a les unitats mínimes de conreu agrícola (Decret 169/1983, de 12 d'abril, i disposicions concordants) com a les unitats mínimes de producció forestal (Decret 35/1990, de 23 de gener), i de les presents Normes especials, pel que fa a les parcel·lacions amb fins urbanístics i edificatoris.

En concret, les unitats mínimes establertes per les disposicions esmentades són les següents:

a) Unitats mínimes de conreu:

- Secà: 4,5 ha.
- Regadiu: 1 ha (municipis de l'Empordà i el Ripollès); 1,25 ha (municipis de la Garrotxa).

b) Unitat mínima de producció forestal: 25 ha.

Article 10. Edificació

10.1.- En l'àmbit d'aplicació d'aquestes Normes especials només són admissibles les obres de conservació, millora i habilitació dels edificis existents en la data de publicació de l'acord d'aprovació inicial d'aquestes Normes especials.

També poden reconstruir-se els destruïts de força major o degradats pel transcurs del temps, quan aquesta operació tingui per objectiu el desenvolupament de qualsevol dels usos admesos en aquest text normatiu. En cas de no ésser suficient el volum existent o que es pugui justificar de les restes, per al desenvolupament de l'ús proposat, podrà admetre's un augment no superior al cinquanta per cent de l'edificat existent o del provat.

10.2.- A més dels casos esmentats al punt anterior, podrà també autoritzar-se la construcció d'altres edificis i instal·lacions en els supòsits següents:

- a) Edificis i instal·lacions de nova planta situats contiguament a edificacions agràries preexistents, quan siguin destinats de forma exclusiva al desenvolupament de les activitats agropecuàries.
- b) Amb caràcter excepcional, edificis i instal·lacions de promoció pública, sempre que tinguin com a objecte exclusiu o fonamental l'atenció dels requeriments i les necessitats educatives i assistencials de la població permanent de l'Alta Garrotxa i resultin salvaguardats els valors objecte de la protecció d'aquestes Normes exposats a l'article 1. Amb aquesta finalitat els projectes corresponents hauran de contenir una avaluació de l'impacte sobre els sistemes naturals i el paisatge.

10.3.- Els projectes de les obres a que fan referència els punts anteriors hauran de garantir la seva adequació i respecte a l'entorn, tant per la forma d'inserció en el terreny com per raó del tipus de construcció de caire tradicional i dels materials emprats. Els acabats i colors exteriors hauran d'ajustar-se a les textures i tonalitats pròpies i tradicionals de la comarca.

En la documentació dels projectes s'haurà de justificar

expressament el compliment d'allò que disposa el paràgraf anterior d'aquest punt.

Article 11.- Usos compatibles

Dins l'àmbit territorial de les Normes especials són admissibles els usos i les activitats que es relacionen a continuació, sempre que s'ajustin a les disposicions dels departaments competents en la matèria i no estiguin en desacord amb els requisits establerts en aquest text normatiu.

- a) Activitats i aprofitaments agropecuaris, forestals, agroturístics. Aprofitaments cinegètics de les espècies autòctones pròpies de la comarca, d'acord amb la regulació establerta per les disposicions específiques sobre caça.
- b) Ramaderia extensiva. S'admet, per tant, en tot l'àmbit de les Normes especials, la pastura i circulació de bestiar que se subjectaran a allò que disposi la legislació vigent, i a la reglamentació que es pugui establir d'acord amb allò que disposa l'article 13.3 d'aquestes Normes.
- c) Ramaderia intensiva, quan es tracti d'explotacions legalment autoritzades. En la tramitació de les llicències d'activitat corresponents es requerirà, a més del procediment d'indústries i activitats classificades, l'informe favorable de la Junta de residus, relatiu a l'eliminació de fems i purins.
- d) L'habitatge familiar, preexistent o amb les condicions establertes en l'article 10.1.
- e) Usos de turisme rural i culturals, inclosos els d'educació ambiental, que siguin estrictament congruents amb les finalitats esmentades a l'article 1.
- f) Les activitats esportives que es desenvolupen en el medi natural, inclosos els denominats esports d'aventura, sempre que no siguin susceptibles d'originar degradacions dels valors objecte de la protecció

d'aquestes Normes.

- g) Instal·lació i manteniment de serveis de subministrament d'energia elèctrica, telefònics i similars, necessaris per al desenvolupament dels usos i activitats a l'interior de l'espai a que fa referència aquest article.
- h) Instal·lacions energètiques eòliques de caràcter domèstic, solars i d'altres energies renovables.
- i) Aprofitaments hidràulics sempre que es garanteixi el compliment del que disposa l'art.14.2 d'aquestes Normes.

Article 12. Usos i activitats incompatibles

S'entendran com a incompatibles tots aquells usos, activitats o actuacions no esmentats en l'article anterior i, en concret, els que són detallats a continuació:

- a) Usos industrials o d'emmagatzematge llevat, en aquest darrer cas, que tinguin relació amb la naturalesa, destí i producció agrícola, ramadera i forestal de la finca.
- b) Abocaments de residus (llevat dels residus forestals precedents de trituració), deixalles i altres objectes, així com dipòsits de vehicles, ferralla, i semblants. Podran admetre's, amb les degudes autoritzacions dels organismes competents, abocaments de terres per a tasques de restauració d'àrees degradades.
- c) Activitats extractives.
- d) Càmpings i altres modalitats d'acampada, excepte quan es tracti de càmpings-masia degudament autoritzats o d'acampades que tinguin lloc en funció del que disposa la legislació específica sobre colònies, campaments, camps de treball i rutes amb infants i joves; en aquest cas l'ajuntament haurà d'autoritzar prèviament la idoneïtat de l'emplaçament elegit.

- e) La introducció d'espècies silvestres vegetals o animals, no autòctones que puguin representar efectes negatius sobre els ecosistemes existents a l'espai protegit.
- f) La instal·lació de tanques que impedeixin la lliure circulació de la fauna silvestre, sens perjudici dels tancaments de petita superfície destinats a usos ramaders, agrícoles i forestals intensius.
- g) La instal·lació de cartells i tanques de propaganda i altres elements similars, que per llur tamany, disseny i col·locació afectin l'ambient o les perspectives del paisatge o vistes panoràmiques.
- h) I, en general, totes aquelles que contradiguin les finalitats establertes en l'article 4 de la Llei 12/1985, de 13 de juny i altres concordants.

Article 13. Disposicions específiques per als terrenys forestals

13.1.- Es consideren com a terrenys forestals aquells a que fa referència l'article 2 de la Llei 6/1988, de 30 de març forestal de Catalunya:

13.2.- Aquests terrenys no podran ésser dedicats a utilitzacions que impliquin transformació del seu destí o de la naturalesa forestal, o que lesionin els valors específics de la vegetació. Per tant són admesos els aprofitaments forestals compatibles amb el principi bàsic de conservació del bosc, de la seva qualitat i del seu entorn.

13.3.- Són admeses les pràctiques ramaderes tradicionals de circulació i pastura de bestiar que se subjectaran a les disposicions vigents o a la reglamentació específica que es pugui establir per a la zona. En tot cas, es tindrà en compte la càrrega ramadera de bestiar en funció de la conservació de la pastura, del deteriorament del bosc i de l'increment de l'erosió, a fi que es practiqui un correcte pasturatge que no afecti la dinàmica dels sistemes naturals.

13.4.- Els aprofitaments forestals es portaran a terme d'acord amb la Llei forestal de Catalunya i disposicions concordants, i també

amb els projectes d'ordenació i els plans tècnics de gestió i millora forestal, la redacció dels quals es potenciarà.

En tot cas es compliran els condicionaments següents:

- a) Les tallades es faran preferentment pel mètode d'aclarides selectives i d'acord amb les exigències silvícoles de l'espècie.
- b) Serà obligatòria l'eliminació del residus de tot tipus d'aprofitament en una faixa de vint metres a banda i banda de qualsevol tipus de camí o carretera d'acord amb el Decret 64/1995, de 7 de març, pel qual s'estableixen mesures de prevenció d'incendis forestals. A la resta d'espai aprofitat s'aplegaran els residus de la tallada, dipositant-los en llocs adequats en piles concentrades, com a mesura elemental de prevenció d'incendis.
- c) S'evitaran els mètodes de desembosc que puguin causar perill d'erosió irreversible del sòl.
- d) L'obertura de camins de desembosc s'ajustarà a allò que disposa l'article 18.1
- e) Les actuacions que impliquin reforestació d'àrees no arbrades o canvis d'espècies arbòries, hauran d'estar expressament previstes en plans tècnics de gestió i millora forestals, i únicament s'admetrà la utilització d'espècies pròpies de l'Alta Garrotxa. Caldrà, a més, aplicar el procediment d'avaluació d'impacte ambiental en aquells supòsits establerts per la legislació específica en la matèria.

13.5.- En aquells àmbits ocupats per boscos i bosquines de Teix (*Taxus bacata*) s'haurà de mantenir en tot moment el grau de presència d'aquesta espècie tot evitant-ne la substitució o el retrocés per causes o accions humanes. Aquesta mateixa disposició és d'aplicació als àmbits amb presència de grèvol (*Ilex aquifolium*).

Article 14. Disposicions específiques per als espais fluvials

14.1.- Tindran la consideració en tots els casos de zona d'interès ecològic i paisatgístic els terrenys que constitueixen les lleres dels rius, torrents i rieres, siguin de corrent d'aigua continu o discontinu, així com les respectives zones de policia, segons la "Ley 29/1985 de 2 de agosto, de aguas", les quals comprenen una franja de 100 metres d'amplada contigua a cada costat de la llera o, en el seu cas, l'establerta per l'administració hidràulica competent.

14.2.- En els espais definits al punt anterior serà d'aplicació el règim de protecció següent:

- a) No s'admetran actuacions que puguin produir alteracions substancials de la llera, pèrdua de la qualitat de les aigües o degradacions de les comunitats vegetals de ribera.
- b) Es tindrà especial cura en la conservació i, en el seu cas, la restauració del bosc de ribera i d'altres hàbitats riparis. Així, les plantacions immediates als cursos d'aigua utilitzaran espècies adequades a les característiques dels boscos de ribera de la zona. La seva plantació i explotació racional haurà d'evitar l'alteració de la vegetació perimetral autòctona.
- c) Resta prohibit efectuar abocaments directes o indirectes que contaminin les aigües, així com acumular residus sòlids, runes o substàncies, qualsevol que sigui llur naturalesa i el lloc on es dipositin, que contribueixin o puguin constituir un perill de contaminació de les aigües o de degradació del seu entorn.
- d) No s'admetran accions o activitats sobre el medi físic o biològic vinculat a l'aigua o dins els perímetres de protecció que puguin constituir un perill de contaminació o de degradació.
- e) Aquests espais tenen la condició d'inedificables. No s'hi admetran tampoc obres, de canalització o regularització dels cursos d'aigua, llevat de casos excepcionals de reconeguda urgència per raons de seguretat pública. En aquests supòsits és d'aplicació el procediment

d'avaluació d'impacte ambiental, sens perjudici del que disposa la disposició addicional segona del Decret 114/1988, de 7 d'abril.

14.3.- Sens perjudici d'allò que estableixen els punts anteriors s'admetran en aquests espais:

- a) L'activitat dels molins existents, i també la restauració i el manteniment de les seves canalitzacions.
- b) El manteniment i la conservació dels guals existents.
- c) Les actuacions a les lleres destinades a millorar o condicionar les fonts, basses, etc. per al subministrament d'aigua als habitatges d'ús permanent.

Article 15. Protecció de la flora i de la fauna

15.1.- Atès el que disposa el Decret 328/1992, de 14 de desembre, tenen la condició d'estrictament protegides a l'Alta Garrotxa les espècies de la flora: *Allium pyrenaicum*, *Lithospermum oleifolium*, *Polygala vayredae*, *Ophrys catalaunica*, *Erinacea anthyllis*, *Euphorbia duvali*, i *Linum campanulatum*.

Aquesta condició comporta la prohibició de la destrucció, del desarrelament i, si s'escau també de la collita i la comercialització de les espècies i les seves llavors, així com la protecció del medi natural en què viu aquesta flora.

15.2.- D'acord amb allò que disposa l'article 19.1. de la Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció dels animals, no es permetrà la degradació dels biòtops i els hàbitats de les espècies faunístiques esmentades a l'Annex 2 de la Llei i a altres disposicions de desplegament concordants.

15.3.- Igualment, d'acord el Decret esmentat al punt 1 tenen la condició d'estrictament protegides les espècies de la fauna invertebrada: *Molopidius spinicollis*, *Lithobius altotyphlus* i *Belisarius xambeui*.

Això implica la prohibició de la persecució, de la caça, de la captura i de la comercialització dels animals, de les seves

despulles o fragments i la protecció del medi natural en què viu aquesta fauna.

Article 16. Protecció del patrimoni arquitectònic

Les obres que es pretenguin realitzar en edificis o construccions catalogats pel planejament municipal o objecte de declaracions protectores a l'empara de la legislació específica, hauran d'ajustar-se, sens perjudici d'aquelles regulacions més estrictes fixades per les respectives declaracions protectores, a les condicions següents:

- a) Es respectaran i revaloritzaran els elements arquitectònics de major significació.
- b) Es conservaran estrictament les característiques tipològiques de l'edificació.
- c) Es conservarà i restaurarà la volumetria exterior i el tractament de façanes.
- d) Es mantindrà l'estructura interna general.
- e) Es respectaran escrupolosament els elements d'interès històric.
- f) S'evitarà tota actuació en l'entorn d'aquests edificis o construccions susceptible de degradar-ne la imatge o desfigurar les seves perspectives.

Article 17. Infrastructures

17.1.- Les obres d'infraestructura que resultin admissibles d'acord amb el que disposen aquestes Normes, han de limitar en tot el possible els efectes sobre la integritat de la natura, minimitzar l'impacte paisatgístic i prendre, quan s'escaigui, mesures adequades per a la restauració o el condicionament de les àrees alterades.

17.2.- En la xarxa viària s'admetran de forma general els treballs de

conservació i millora (formigonat del ferm, drenatges, passos canadencs, etc.) que no impliquin canvis de traçat ni augment de la secció. En els altres supòsits és d'aplicació l'article 18.1.

17.3.- Pel que es refereix a la instal·lació i manteniment de serveis de subministrament d'energia elèctrica, telefònics i similars, s'evitarà especialment que pals i estructures causin impactes paisatgístics i es prioritzaran els sistemes energètics autònoms i telefònics sense cable. Quan sigui necessària la instal·lació de línies elèctriques de baixa tensió, aquestes es faran amb cable trenat o altres sistemes que disminueixin la possibilitat de guspies.

17.4.- Les obres i infraestructures de caràcter hidràulic s'ajustaran al que estableix l'article 14 d'aquestes Normes.

Article 18. Vialitat i circulació rodada

18.1.- No s'admet l'obertura de nous vials, llevat de les obres corresponents a la finalització del camí Oix-Beget i de les pistes forestals que siguin degudament justificades, amb l'aplicació del procediment d'avaluació d'impacte ambiental en tots els supòsits en que ho estableix la legislació aplicable.

18.2.- No és permesa la circulació rodada camps a través o fora de les carreteres o de camins habilitats per al pas d'automòbils. Aquesta disposició no afecta l'accés dels propietaris a llurs finques ni al desenvolupament de les activitats vinculades a les explotacions i aprofitaments als usos agrícoles, ramaders i forestals en l'àmbit d'aquestes Normes, ni tampoc quan sigui estrictament necessària per a la prestació a l'interior de l'espai de serveis de naturalesa pública degudament autoritzats.

Als efectes del que disposa el paràgraf anterior s'entén com a camins no habilitats per al pas de vehicles aquells no pavimentats o d'amplada inferior a 4m, i també aquells altres que tinguin limitada o prohibida la circulació motoritzada d'acord amb el que disposa la Llei 9/1995, de 27 de juliol, de regulació de l'accés motoritzat al medi natural.

18.3.- Quan la freqüentació excessiva de vehicles i persones sigui susceptible de causar qualsevol tipus de degradació en els ambients protegits es procedirà a la regulació de la freqüentació humana mitjançant la limitació o restricció del pas de vehicles. En qualsevol cas, és d'aplicació el que estableix l'article 16.3 de la Llei 9/1995, de 27 de juliol.

18.4.- Resta prohibida la realització de proves esportives motoritzades i la instal.lació de circuits temporals o permanents.

Article 19. Usos públics

19.1.- Els usos públics en l'àmbit d'aquestes Normes es desenvoluparan amb el ple respecte al béns públics i privats, drets i propietats en ells existents.

19.2.- Els visitants de l'Alta Garrotxa evitaran obrir nous camins o dreceres i s'abstindran d'efectuar alteracions en el medi físic i natural.

19.3.- Resta prohibit:

- a) La circulació rodada fora de carreteres o de camins autoritzats, d'acord amb l'article 18.2.
- b) Fer foc fora dels indrets expressament autoritzats.
- c) L'acampada fora de les àrees expressament autoritzades d'acord amb allò que disposa l'article 12 d).
- d) Les activitats esportives, excepte aquelles que es desenvolupen en el medi natural quan no siguin susceptibles d'originar degradacions dels valors objecte de la protecció d'aquestes Normes.
- e) Abandonar o abocar deixalles, residus sòlids o líquids i qualsevol mena d'escombraria.

19.4.- Així mateix, no s'admetrà l'aterratge d'aeronaus ni el sobrevol de l'àmbit d'aquestes Normes amb aparells a motor a una alçada inferior a 300 metres, sens perjudici d'aquells casos d'emergència o de lluita contra els incendis.

Article 20. Disciplina

La inobservança o infracció d'aquestes Normes especials donarà lloc, en funció de la matèria, a l'aplicació de les mesures establertes a les legislacions urbanística i d'espais naturals, sens perjudici de l'aplicació d'altres legislacions, si és el cas per raó de la matèria.

Article 21. Gestió

21.1.- D'acord amb el que disposa el Decret 200/1992, de 25 de setembre, pel qual es distribueixen competències sobre els espais inclosos en el Pla d'espais d'interès natural, la gestió de l'espai objecte d'aquestes Normes especials correspon al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sens perjudici de les competències atribuïdes a altres departaments i organismes.

21.2.- Els ajuntaments amb territoris en l'àmbit de les Normes especials han d'exercir les competències que els atorga la legislació vigent.

21.3.- Els departaments d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Medi Ambient prestaran, en el marc de les respectives competències, suport tècnic i econòmic als ajuntaments i propietaris particulars de l'espai. A tal efecte podran promoure els convenis de cooperació i de col.laboració necessaris.

Article 22. Comissió de seguiment

22.1.- Per tal de vetllar per l'assoliment dels objectius establerts per aquestes Normes i coordinar la vigilància i les actuacions que esdevinguin necessàries, es constituirà una Comissió de seguiment constituïda per representants de departaments de la Generalitat, dels consells comarcals i dels ajuntaments implicats.

22.2.- Aquesta Comissió estarà formada també pels membres següents:

a) Un representant de cada un dels departaments següents:

- Agricultura, Ramaderia i Pesca, el qual actuarà com a president
- Cultura
- Política Territorial i Obres Públiques
- Comerç, Consum i Turisme
- Medi Ambient

b) Un representant de cada un dels consells comarcals del Ripollès, de la Garrotxa i de l'Alt Empordà.

c) Un representant de cada un dels ajuntaments següents:

- Albanyà
- Cabanelles
- Maçanet de Cabrenys
- Sant Llorenç de la Muga
- Beuda
- La Vall de Bianya
- Montagut
- Sales de Llierca
- Sant Joan les Fonts
- Tortellà
- Camprodon

d) Un representant del Centre de la Propietat Forestal.

e) Un representant de la Coordinadora per a l'Estudi i la Defensa de l'Alta Garrotxa.

Disposicions addicionals

- Primera** L'àmbit d'aplicació d'aquestes Normes té la condició d'espai obert als efectes d'allò que disposa l'article 7 de la Llei 12/1985, de 13 de juny.
- Segona** Sens perjudici d'allò que estableixen aquestes Normes és d'aplicació el règim normatiu del Pla d'espais d'interès natural aprovat pel Decret 328/1992, de 14 de desembre.
- Tercera** En l'àmbit de la reserva natural parcial de la Muga-Albanya, el que disposen aquestes Normes és d'aplicació sens perjudici de les regulacions específiques del Decret 123/1987, de 12 de març.

Disposició transitòria

- 1.- Aquells usos i activitats existents degudament autoritzats en el moment de l'aprovació d'aquestes Normes però disconformes amb les seves determinacions, podran continuar desenvolupant-se d'acord amb les condicions fixades per les autoritzacions corresponents.
- 2.- Als edificis actualment vinculats a aquests usos i activitats els és d'aplicació el règim de l'article 10 d'aquestes Normes.
- 3.- En cap cas es permetran ampliacions dels àmbits susceptibles d'afecció d'aquests usos o activitats, llevat del supòsit d'ampliacions d'edificis a que fa referència el punt 1 de l'article 10.